

Părțile din procedura principală

Reclamant: M.M.

Pârâte: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Întrebarea preliminară

Articolul 288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, articolele 17, 31, 34 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 7 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru ⁽¹⁾, clauza 4 din Acordul-cadru privind munca cu fracțiune de normă încheiat la 6 iunie 1997, care este anexat la Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind acordul-cadru cu privire la munca cu fracțiune de normă încheiat de către UNICE, CEEP și CES ⁽²⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/23/CE a Consiliului din 7 aprilie 1998 ⁽³⁾, și clauza 4 din Acordul-cadru privind munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată încheiat de CES, UNICE și CEEP ⁽⁴⁾, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale, precum cea prevăzută la articolul 29 din [Decretul legislativ nr. 116 din 13] iulie 2017, nr. 116, astfel cum a fost înlocuit de articolul 1 alineatul 629 din Legea nr. 234 din 30 decembrie 2021, care prevede renunțarea automată *ex lege* la toate pretențiile privind punerea în aplicare a directivelor menționate anterior, cu pierderea tuturor celorlalte protecții în materie de remunerare, de muncă și de protecție socială garantate de dreptul european:

- în cazul simplei depunerii de către un magistrat onorific, în calitate de lucrător european cu fracțiune de normă, comparabil cu un magistrat profesionist, în calitate de lucrător european pe durată nedeterminată și cu normă întreagă, a unei cereri de participare la procedurile de stabilizare care nu fac decât să pună în aplicare în mod formal clauza 5 punctul 1 din acordul-cadru privind munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care este anexat la Directiva 1999/70?
- sau, în cazul nerespectării acestor proceduri sau al neprezentării unei cereri, prin acordarea unei despăgubiri vădit insuficiente și disproporționate în raport cu prejudiciul suferit ca urmare a netranspunerii directivelor menționate?

⁽¹⁾ JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3.

⁽²⁾ JO 1998, L 14, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 35.

⁽³⁾ Directiva 98/23/CE a Consiliului din 7 aprilie 1998 privind extinderea la Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord a aplicării Directivei 97/81/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat cu UNICE, CEEP și ETUC (JO 1998, L 131, p. 10, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 46).

⁽⁴⁾ JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rayonen sad Burgas (Bulgaria) la 25 august 2022 – JD/OB

(Cauza C-562/22)

(2022/C 424/40)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Rayonen sad Burgas

Părțile din procedura principală

Reclamant: JD

Pârât: OB

Întrebările preliminare

- 1) În temeiul articolului 19 alineatul (3) litera (b) TUE și al articolului 267 primul paragraf litera (b) și al treilea paragraf TFUE, reglementarea Republicii Bulgaria – în calitate de stat membru – în discuție în procedura principală, potrivit căreia dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole în Bulgaria este supusă condiției de a locui timp de cinci ani pe teritoriul acestui stat membru, constituie o restricție contrară articolelor 18, 49, 63 și 345 TFUE?
- 2) Mai precis, condiția menționată pentru dobândirea dreptului de proprietate constituie o măsură disproporționată care încalcă, în esență, interdicția de discriminare și principiile liberei circulații a capitalurilor și libertății de stabilire în cadrul Uniunii, consacrate la articolele 18, 49 și 63 TFUE și la articolul 45 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Østre Landsret (Danemarca) la 26 august 2022 – A, B și Asociația C/Skatteministeriet

(Cauza C-573/22)

(2022/C 424/41)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Østre Landsret

Părțile din procedura principală

Reclamanți: A, B și Asociația C

Pârât: Skatteministeriet

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 370 din Directiva 2006/112/CE ⁽¹⁾ a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată coroborat cu punctul 2 din anexa X partea A la aceasta trebuie să fie interpretat în sensul că permite statelor membre în cauză să supună TVA-ului o taxă audiovizuală prevăzută de lege și destinată finanțării activităților necomerciale ale organismelor publice de radio și televiziune, în pofida inexistenței unei „prest[ări] de servicii efectuate cu titlu oneros” în sensul articolului 2 alineatul (1) din această directivă?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, se solicită Curții de Justiție să răspundă la următoarele întrebări preliminare:

- 2) Articolul 370 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată coroborat cu punctul 2 din anexa X partea A la aceasta trebuie să fie interpretat în sensul că opțiunea unui stat membru de a supune TVA-ului o taxă audiovizuală prevăzută de lege, astfel cum se precizează în cadrul primei întrebări, poate fi menținută dacă, după intrarea în vigoare, la 1 ianuarie 1978, a Directivei 77/388/CEE ⁽²⁾ din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri (A șasea directivă), statul membru a modificat regimul de licențe, trecând de la impunerea unei taxe de abonament pentru deținerea de echipamente de radio și televiziune la impunerea unei taxe de abonament pentru deținerea oricărui dispozitiv care poate recepționa direct programe și servicii audiovizuale, inclusiv a smartphone-urilor, a computerelor etc.?
- 3) Articolul 370 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată coroborat cu punctul 2 din anexa X partea A la aceasta trebuie să fie interpretat în sensul că opțiunea unui stat membru de a supune TVA-ului o taxă audiovizuală prevăzută de lege, astfel cum se precizează în cadrul primei întrebări, poate fi menținută dacă, după intrarea în vigoare, la 1 ianuarie 1978, a Directivei 77/388/CEE din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri (A șasea directivă),